

הקורן קימת

כל כך שמחתי שאמא הודיעה לי ששלוימי וייס מגיע אלינו, שממש לא יכולתי לחכות. אנחנו גרים בבני ברק ונפגשים לעיתים רחוקות עם בני הדודים וייס מאשדוד. שלומי בן שבע בדיוק כמוני וכששנינו נפגשים אצל סבא וסבתא וייס אנחנו מוצאים הרבה משחקים משותפים, ותמיד מצטערים מאד שהשבת נגמרת וצריכים להפרד. אבל עכשיו שלומי בא אלינו לכמה ימים. כך אמרה אמא ואני כבר בקושי יכול לחכות. באשדוד יש הרבה אזהרות. ולא מתקיימים שם לימודים. אמא של שלוימי התקשרה ושאלה אם הוא יוכל לבא אלינו. שלומי קצת פוחד מהאזהרות ומאד מאד משועמם. אם הוא יבא אלינו ויוכל ללכת איתי לחיידר. הוא ירוויח שני דברים. קודם כל הוא ילמד תורה, בבית לבד קשה לו. וגם כך לא יהיה לו משעמם תהיה לו חברה, כלומר אותי.

כל כך שמחתי שאמא בישרה לי את הבשורה ולא הבנתי למה היא הוסיפה ואמרה "חיים יש לנו הזדמנות לקיים את מצוות הכנסת אורחים נשתדל לקיים אותה בשמחה" בטח בשמחה אלא מה איזה מצווה קלה.

שלומי הגיע והביא איתו ביסלי לכל אחד. הוא סיפר לנו קצת על האזהרות והחדר האטום ואח"כ ירדנו למטה לשחק. נתתי לשלומי לרכב על האופניים שלי. הוא אורח מגיע לו. בלילה נוצרה בעיה כי בעצם אין לנו מיטה מיותרת בחדר בנים. אמא הביאה מזרון מחדר אחר. ואני התנדבתי מיד לשכב עליו. נתתי לשלומי את המיטה שלי הוא האורח שלי ורציתי שיהיה לו נוח. בבוקר הלכנו ביחד לחיידר היתה זו הרגשה כל כך טובה כמו אחים תאומים. כל הילדים סובבו אותנו ושלוימי סיפר להם על האזהרות והטילים. היו לשלומי המון סיפורים מענינים וכל ההפסקה עמדו ילדים סביבו שאלו אותו שאלות והקשיבו בהערצה לדבריו שמחתי מאד שהוא האורח שלי.

אחר הצהרים שוב ירדנו למטה ושלומי לקח את אופני אפילו בלי לבקש רשות כאילו שהם שלו. לא אמרתי לו כלום ונתתי לו לרכב עליהם הוא הרי האורח שלנו. אחרי רבע שעה נהיה לי כבר משעמם שלוימי עשה תחרויות עם הילדים האחרים ואני סתם עמדתי בצד. חיכיתי עוד חמש דקות ואז ניגשתי אליו ובקשתי בעדינות: "שלומי עכשיו תורי" שלומי בקושי שם לב אלי "כבר" הוא ענה לי בקוצר רוח ופנה לאלו בלייך "תגיד, אתה יכול ליסוע בלי ידיים?" "בטח" ענה אלי. וכבר היו שניהם שקועים בתחרות מי יכול ליסוע יותר מהר ויותר זמן בלי להחזיק. עמדתי שם עוד כמה דקות וכשראיתי שהוא לא מתכוון לתת לי את האופניים פשוט עליתי הביתה.

הייתי קצת עצוב אבל אז נזכרתי במה שאמא אמרה. שמצוות הכנסת אורחים צריך לעשות בשמחה. והבנתי שזו באמת לא מצווה כל כך קלה. אז התגברתי והלכתי לצייר ציור. בלילה המזרון לא היה כל כך נוח והתעוררתי כמה פעמים גם בחיידר היה קצת מעצבן כי הייתי צריך להסביר לשלומי הרבה דברים שהם לא למדו בחיידר שלהם.

שלומי היה אצלינו שבוע שלם. היה לנו הרבה כיף ביחד אבל גם דברים לא נחמדים כאילו שסיפרתי לכם ועוד אחרים. אבל כל הזמן השתדלתי מאד לקיים את המצווה בשמחה כמו שאמא אמרה. בכל פעם כשעמדו לי על הלשון מילים מעליבות כאילו שגורמים בקלות למריבה זכרתי את מה שאומרים בכל בוקר. "אילו דברים ... אוכל פירותיהם בעולם הזה והקרן קיימת ... לעולם הבא" והתגברתי ולא אמרתי כלום כי רציתי מאד לעשות את המצווה בשלימות ובשמחה.

אחרי ששלומי חזר הביאה לי אמא מתנה. מחשבון קטן שהוא גם פנס היא חיכה ואמרה "זה בשביל הגיבור הקטן שלי שיודע לקיים מצוות כל כך בשלימות" ואז היא קרצה בעיניה והוסיפה "אילו הפירות בעולם הזה אבל הקרן קיימת לך לעולם הבא"

